

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 137/2015-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti spoločnosti IZOLPLAST, s. r. o., Baltická 7, Košice, zastúpenej spoločnosťou Vojčík & Partners, s. r. o., Rázusova 28, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Leo Vojčík, pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er/3090/2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti IZOLPLAST, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er/3090/2010 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 48 Er/3090/2010 konať bez zbytočných prieťahov.

3. Spoločnosti IZOLPLAST, s. r. o., priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1 300 € (slovom tisíctristo eur), ktoré jej je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť spoločnosti IZOLPLAST, s. r. o., trovy konania v sume 340,89 € (slovom tristoštyridsať eur a osemdesiatdeväť centov) na účet spoločnosti Vojčík & Partners, s. r. o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 137/2015-12 zo 14. apríla 2015 prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti IZOLPLAST, s. r. o., Baltická 7, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er/3090/2010.

Sťažovateľka ako účastníčka konania v procesnom postavení oprávneného namieta nesprávny postup a nečinnosť okresného súdu v exekučnom konaní sp. zn. 48 Er/3090/2010. Z jej sťažnosti vyplýva, že posledným úkonom vo veci jej návrhu bolo uznesenie Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 CoE/323/2011-131 z 26. januára 2012, ktorým odvolací súd vrátil okresnému súdu

spis ako predčasne predložený. V tomto rozhodnutí krajský súd vymedzil ďalší postup okresného súdu, v zmysle ktorého po vrátení veci „*prvostupňový súd (zákonným sudcom) rozhodne opätovne o námietkach povinného proti exekúcii a proti trovám exekúcie. Po doručení rozhodnutia účastníkom konania (a to aj v prípade, ak proti rozhodnutiam nebude podané odvolanie) vec bez zbytočného odkladu predloží odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní povinného proti výroku napadnutého uznesenia zo dňa 26.9.2011 č. k. 48Er/3090/2010-105, ktorým prvostupňový súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.*“.

Okresný súd napriek inštrukciám krajského súdu zostal nečinný. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza jednotlivé úkony, ktoré podnikla pre účely nápravy uvedeného stavu:

«*12. Vzhľadom na vyššie uvedené a za účelom ukončenia stavu právnej neistoty Sťažovateľa, boli Okresnému súdu Košice II doručené viaceré podania, a to:*

- *Urgencia súdnej exekútorky zo dňa 04.07.2012,*
- *Žiadosť o rozhodnutie v konaní právneho zástupcu Sťažovateľa zo dňa 16.07.2012,*
- *Opakovaná urgencia súdnej exekútorky zo dňa 17.08.2012,*
- *Opakovaná žiadosť o rozhodnutie v konaní právneho zástupcu Sťažovateľa zo dňa 17.09.2012,*

ktorými bol konajúci súd požiadaný o rozhodnutie v danom konaní.

13. Keďže Okresný súd Košice II ostal napriek uvedeným žiadostiam naďalej nečinný, bola predsedovi predmetného súdu, JUDr. Adriánovi Pažúrovi dňa 15.01.2013 doručená sťažnosť na prietahy v uvedenom konaní, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná. Predseda Okresného súdu Košice II síce v odpovedi na sťažnosť zo dňa 14.02.2013 uviedol, že bol zákonný sudca upozornený na povinnosť konať vo veci bez zbytočných prietahov a že bude „sledovať do právoplatnosti rozhodnutia o námietkach povinného proti trovám exekúcie a návrhu povinného na zastavenie exekúcie“ plynulosť konania, no napriek tomu Okresný súd Košice II v danom exekučnom konaní nevykonal žiaden úkon.

14. Vzhľadom na pretrvávajúcu nečinnosť Okresného súdu Košice II mu bola dňa 01.08.2013 doručená Opakovaná žiadosť o rozhodnutie v konaní, ktorou bol Okresný súd Košice II požiadaný o konanie a rozhodnutie v tomto exekučnom konaní, poukazujúc

na vyjadrenie predsedu Okresného súdu Košice II o dôvodnosti podania sťažnosti na prietahy...

15. Napriek vyššie uvedeným žiadostiam a výzvam, Okresný súd Košice II ostal nečinný a v predmetnom konaní do dnešného dňa nerozhodol, a to ani o námietkach Povinného proti ďalším trovám exekúcie, ktoré boli predložené súdnym exekútorom na rozhodnutie súdu pred takmer tromi rokmi, dňa 19.08.2011. Sťažovateľ si dovoľuje poukázať aj na skutočnosť, že uznesenie Krajského súdu v Košiciach o zrušení uznesenia súdu prvého stupňa v celom rozsahu, t. j. vo výroku vyhlásenia exekúcie za neprípustnú, ako aj vo výroku o trovách, bolo vydané dňa 31.03.2011, teda pred takmer tri a pol rokom, a uznesenie Krajského súdu v Košiciach o zrušení opravného uznesenia, ktoré opravilo zrejme nesprávnosti v rozsudku, bolo vydané dňa 30.06.2011, pričom právoplatným sa stalo dňa 01.08.2011, teda takmer pred tromi rokmi.

16. Napriek tomu, že:

- po právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutí vo veci samej nedošlo k žiadnej zmene okolností a Povinný po začatí exekúcie tvrdil len to, že exekučný titul je nevykonateľný, keďže v ňom nie je uvedené, že ide o úrok z omeškania vo výške 14,25 % a 9 % „ročne“, pričom z okolností prípadu, ako aj z Uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.06.2011 je zrejme, že v danom rozsudku súdu prvého stupňa, ako to bolo vysvetlené vyššie (bod 6. tejto Sťažnosti) ani nebolo potrebné uviesť v exekučnom titule pojem „ročne“,

- Sťažovateľ opakovane žiadal o rozhodnutie v exekučnom konaní a dokonca

- podal sťažnosť predsedovi Okresného súdu Košice II na prietahy v konaní, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná,

- opätovne žiadal o rozhodnutie v konaní,

nemôže súdna exekútorka vydať exekučný príkaz, keďže Okresný súd Košice II ešte stále nerozhodol tak, ako mu to uložil Krajský súd v Košiciach pred takmer dva a pol rokom.

17. Z daného je zrejme, že Sťažovateľ sa dlhodobo a bezdôvodne nemôže domôcť finančných prostriedkov priznaných mu právoplatnými rozhodnutiami súdov pred vyše tri a pol roka.»

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti vydal tento nálež:

„1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn.: 48Er/3090/2010 porušil základné právo Sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) Zákona o organizácii ústavného súdu prikazuje Okresnému súdu Košice II konať v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku vo veci vedenej pod sp. zn. 48Er/3090/2010, bez zbytočných prieťahov.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle § 56 ods. 4 Zákona o organizácii ústavného súdu priznáva Sťažovateľovi - spoločnosti IZOLPLAST, s.r.o., primerané finančné zadostučinenie v sume 4.500,- € (slovom štyritisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu Vojčík & Partners, s.r.o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný Sťažovateľovi - spoločnosti IZOLPLAST, s.r.o., nahradiť trovy konania vo výške 403,70 €, a to na účet právneho zástupcu Sťažovateľa Vojčík & Partners, s.r.o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 SprV/279/2015 doručeným ústavnému súdu 26. mája 2015. Predseda okresného súdu v ňom uviedol chronologický prehľad právnych úkonov súdu a k opodstatnenosti sťažnosti sa vyjadril takto:

„S poukazom na vyššie uvedenú chronológiu vykonaných úkonov možno konštatovať, že v konaní došlo po 15.03.2012 k obdobiu nečinnosti, ktoré je dané objektívne - obdobím neprítomnosti vo veci konajúceho sudcu zo zákonných dôvodov v nepravidelných časových úsekoch, ktoré neumožnili (z dôvodu ich trvania) orgánom riadenia a správy súdu prijať opatrenia smerujúce k prerozdeleniu veci v súlade so zákonom a rozvrhom práce na príslušný rok. Posúdenie dôvodnosti nechávam na zváženie ústavnému súdu.

Konanie v prejednávanej veci podľa môjho názoru vykazuje znaky skutkovej náročnosti, v konaní som nezistil prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Vo veci bola podaná sťažovateľom sťažnosť na prieťahy v konaní v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sťažnosť doručená súdu dňa 15.01.2013 bola vybavená listom zo dňa 14.02.2013 evidovaným pod Spr. 13/2013, sťažnosť bola uznaná za dôvodnú.“

Predseda okresného súdu, ako aj sťažovateľka vyjadrili súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti. Ústavný súd preto so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 48 Er/3090/2010 zisťoval priebeh a stav konania vo veci. Zo súdneho spisu ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Na základe žiadosti exekútora z 22. novembra 2010 vydal okresný súd 23. novembra 2010 poverenie na výkon exekúcie. Exekučným titulom bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 32 Cb 28/2009 z 11. mája 2010.

Podaním z 29. novembra 2010 okresný súd vyzval súdnu exekútorku na doplnenie žiadosti o udelenie poverenia, pretože vo výrokovej časti predmetného exekučného titulu nebolo uvedené, aký úrok vyžaduje oprávnený, a zároveň ju vyzval na vrátenie poverenia.

Okresný súd vydal opravné uznesenie č. k. 32 Cb 28/2009-66 z 1. decembra 2010 v časti výroku týkajúceho sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu spolu s úrokom z omeškania.

Súdna exekútorka listom doručeným okresnému súdu 7. decembra 2010 oznámila, že poverenie na vykonanie exekúcie nemôže vrátiť, keďže nenastal ani jeden z dôvodov jeho vrátenia, ktoré sú taxatívne uvedené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Uznesením č. k. 48 Er/3090/2010-23 zo 7. decembra 2010 okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, keďže v exekučnom titule nebol jednoznačne špecifikovaný úrok z omeškania.

Sťažovateľka (oprávnená) doručila okresnému súdu prostredníctvom svojej advokátky stanovisko k námietkam povinného a kópiu opravného uznesenia rozsudku okresného súdu č. k. 32 Cb 28/2009-66 z 1. decembra 2010.

Súdna exekútorka predložila 16. decembra 2010 okresnému súdu návrh na rozhodnutie o námietkach proti exekúcii a trovám exekúcie a návrh povinného na zastavenie exekúcie. Zároveň bolo súdu doručené aj doplnenie žiadosti o udelenie poverenia na exekúciu a opravné uznesenie okresného súdu č. k. 32 Cb 28/2009-66.

Okresnému súdu bolo 21. decembra 2010 doručené odvolanie oprávneného proti uzneseniu o zastavení exekúcie č. k. 48 Er/3090/2010-23. Spis bol predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní 2. februára 2011. Krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 4 CoE/27/2011 z 31. marca 2011 zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Rozhodnutie krajského súdu o odvolaní bolo okresnému súdu doručené 4. mája 2011.

Zo strany oprávneného bola 24. mája 2011 doručená okresnému súdu žiadosť o opravu uznesenia odvolacieho súdu v názve oprávneného a oznámenie o zmene právneho zastúpenia. Odvolací súd vydal opravné uznesenie č. k. 4 CoE/27/2011-72 z 30. mája 2011. Okresnému súdu bolo predmetné uznesenie doručené 2. júna 2011. Opravné uznesenie č. k. 48 Er/3090/2010-75 týkajúce sa označenia oprávneného vydal okresný súd 6. júla 2011.

Okresnému súdu bola 29. júla 2011 doručená žiadosť o urýchlené rozhodnutie o námietkach povinného proti exekúcii zo 6. decembra 2010.

Na základe odvolania žalovaného (povinného) proti opravnému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 32 Cb/28/2009 z 1. decembra 2010 krajský súd uznesením č. k. 2 Cob/264/2010-104 z 30. júna 2011 zrušil opravné uznesenie okresného súdu. Odvolací súd považoval pôvodný exekučný titul za vykonateľný v zmysle ustanovení zákona, na ktoré sa súd v rozhodnutí odvolal.

Okresnému súdu bol 19. augusta 2011 doručený návrh súdnej exekútorky na rozhodnutie o námietkach proti ďalším trovám exekúcie. Okresný súd uznesením č. k. 48 Er/3090/2010-102 z 26. septembra 2011 vyhovel námietkam povinného proti trovám exekúcie a uznesením č. k. 48 Er/3090/2010-105 z 26. septembra 2011 rozhodol o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii a jeho návrhu na zastavenie konania.

Proti rozhodnutiu o námietkach voči trovám exekúcie podala súdna exekútorka odvolanie, ktoré bolo súdu doručené 17. októbra 2011. Proti uzneseniu o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii a jeho návrhu na zastavenie exekúcie sa odvolal povinný. Jeho odvolanie bolo súdu doručené 18. októbra 2011. Okresný súd predložil spis s opravnými prostriedkami odvolaciemu súdu na rozhodnutie 22. novembra 2011.

Krajský súd uznesením č. k. 13 CoE/323/2011-131 z 31. januára 2012 vrátil vec súdu prvého stupňa z dôvodu jej predčasnosti. Uznesenie bolo okresnému súdu doručené 27. marca 2012.

Dňa 14. marca 2012 bolo okresnému súdu doručené oznámenie súdnej exekútorky o odstúpení vo veci čiastočného späťvzatia námietok povinného.

Sťažovateľka (ako oprávnený, pozn.) podaniami zo 16. júla 2012, 17. septembra 2012 a 1. augusta 2013, ako aj súdna exekútorka podaním zo 17. júla 2012 a 24. augusta 2012 opakovane žiadali okresný súd o rozhodnutie v konaní.

Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala 15. januára 2013 na okresnom súde sťažnosť na postup súdu vo veci podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Predseda okresného súdu v odpovedi na uvedenú sťažnosť sp. zn. Spr 13/2013 vyhodnotil sťažnosť sťažovateľky na porušovanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ako dôvodnú.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich veci bez zbytočných prieťahov v kontexte medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky garantovať účastníkom súdneho konania právo na prerokovanie ich veci v primeranej dobe (v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05).

Otázku existencie zbytočných prieťahov v konaní, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (II. ÚS 74/97). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietaní porušenia práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

1. Pokiaľ ide o prvé kritérium hodnotenia, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd sa nestotožnil s názorom predsedu okresného súdu vyjadreným v jeho stanovisku k ústavnej sťažnosti, podľa ktorého konanie „*vykazuje znaky skutkovej náročnosti*“. Ústavný súd tiež konštatuje, že predmetom konania je exekučné konanie, ktorého súčasťou je aj rozhodovanie o námietkach povinného v exekučnom konaní. Po právnej stránke ide o štandardnú občianskoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva. Súd sa tiež môžu opierať o dostatok stabilizovanej judikatúry v tejto oblasti.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania je druhým kritériom, podľa ktorého ústavný súd posudzuje, či v konaní vedenom okresným súdom došlo k zbytočným prieťahom. V správaní sťažovateľky, ktorá je v procesnom postavení oprávneného, ústavný súd nezaznamenal žiadne okolnosti, ktoré by prispeli k predĺženiu posudzovaného konania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er/3090/2010. Na základe prehľadu úkonov v danej veci ústavný súd konštatuje, že toto konanie je poznačené ako celok neefektívnosťou, nekoncentrovanosťou a prieťahmi v konaní.

V počiatočnej fáze okresný súd síce vykonával úkony vo veci, avšak po vrátení spisu z odvolacieho súdu 27. marca 2012 zostal okresný súd vo veci nečinný a napriek urgenciám súdnej exekútorky a sťažovateľky nekoná a nerešpektuje ani zákonné lehoty na rozhodnutie

o procesných návrhoch účastníkov konania. Celková doba nečinnosti okresného súdu od vrátenia spisu na okresný súd (27. marca 2012) po podanie ústavnej sťažnosti sťažovateľkou (4. júla 2014) predstavuje dva roky a viac ako tri mesiace.

Ústavný súd konštatuje neefektívny a nesústredený postup okresného súdu a procesné chyby v postupe, ktoré sa prejavili pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie (a vyzývaní exekútorky na jeho vrátenie), pri posudzovaní vykonateľnosti exekučného titulu rozhodovaní o zastavení exekúcie a pri predčasnom predložení spisu odvolaciemu súdu. Ústavný súd v súvislosti s posudzovaním efektivity namietaného konania upriamuje pozornosť na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústredená) činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 380/08, I. ÚS 7/2011).

Celkovo ústavný súd posúdil dĺžku konania na okresnom súde ako neprimerane dlhú a konštatuje, že okresný súd neposkytol sťažovateľke v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er/3090/2010 rýchlu a účinnú ochranu jej práv podľa § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, a preto rozhodol, že okresný súd v tomto konaní porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez

zbytočných priehavov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo veci samej (bod 2 výroku nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Sťažovateľka výšku požadovanej sumy odôvodnila skutočnosťou, že *„žiada rozhodnutie vo veci, na ktorej má eminentný záujem, pretože veľmi podstatným spôsobom ovplyvnila jeho podnikanie. Samotné rozhodnutie tiež podstatne ovplyvní jeho ďalšie rozhodovanie o ďalšom podnikaní, keďže nečinnosť a nesprávny postup súdov vyvolal v Sťažovateľovi značnú nedôveru v podnikateľské prostredie v Slovenskej republike a jej súdny systém...“*. Sťažovateľka sa o predĺženie doby konania súdu žiadnym spôsobom nepričinila a celkové okolnosti prípadu v nej vyvolávajú pocit neistoty.

Sťažovateľka žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 500 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke po zohľadnení všetkých okolností prípadu aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 300 € (bod 3 výroku nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Právny zástupca sťažovateľky si uplatnil nárok na náhradu trov v sume 403,70 € za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (za prevzatie a prípravu zastúpenia a za podanú ústavnú sťažnosť) v sume 160,17 € za jeden úkon právnej

služby a režijný paušál 2 x 8,04 €. Keďže je právny zástupca sťažovateľky platiteľom dane z pridanej hodnoty, bola požadovaná odmena zvýšená na sumu 403,70 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu. Za dva úkony vykonané v roku 2014 prináleží v zmysle uvedenej vyhlášky sťažovateľke suma 134 € za jeden úkon právnej služby a dvakrát náhrada režijného paušálu v sume 8,04 €, t. j. celkom 284,08 €. Odmena a náhrady sa zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty v sume 56,81 €. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľke, spolu predstavuje teda sumu 340,89 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015